

Nei til større rettferdighet.

1. Stortinget må sørge for at kommunenes økonomiske rammebetingelser fordeles på kommunene slik at innbyggerne i hele landet kan få tilbud om likeverdige nasjonale velferdstjenester innenfor inntektssystemets tjenesteområder.
2. Skatteandelen bør reduseres under dagens andel på 40 % av kommunesektorens samlede inntekter.
3. Skatteutjamningsgraden bør økes.
Netto effekten av inntektsutjamningen som i dag er ca 94 % bør økes til ca 98 % av gjennomsnittlige skatteinntekter pr innbygger begrunnet i primærtjenestenes store og økende andel av budsjettet.
4. Selskapsskatt som kommunal inntekt bør ikke innføres!
Dette må, dersom det innføres omfattes av inntektsutjamningen slik at alle kommuner oppnår minst ca 98 %, jf pkt 2.
5. Kommunenes folkevalgte prioriterer pr i dag å legge til rette for næringsutvikling og vekst fordi dette har stor betydning for velferden til innbyggerne. Staten bør derfor primært søke andre virkemidler for å styrke næringsutvikling, enn ved å svekke allerede skattesvake kommuners evne til å tilby likeverdige nasjonale velferdstjenester.
6. Delkostnadsnøkkelen for barnehager bør baseres på den alternative modellen uten bruk av utdanningsnivå i befolkningen og bruk av kontantstøtte som kriterium. Det innebærer bruk av antall barn 1-5 år og andel heltidsansatte 20-44 år.
7. Kostnadsnøkklene for utgiftsutjevningen samvarierer delvis med utgiftene i kommunesektoren samlet på ulike tjenesteområder, mens avvikene kan være svært store for enkeltkommuner. Skjønnsporten til fordeling pr fylke må være stor nok til å dekke dette i alle fylker da avvik fordeler seg jevnt over landet. Distriktpolitiske hensyn bør tas ut av fordelingen av rammene for skjønnsstilskudd pr fylke.
8. Stortinget bes om å konkretisere hvor mye bedre tjenestetilbud aktuelle kommuner skal ha mulighet til å gi innbyggerne sine gjennom regionalpolitiske tilskudd. Regjeringen anmodes om å vurdere en modell for tildeling av regionalpolitiske tilskudd som
 - a. tar utgangspunkt i det gjennomsnittlige utgiftsbehovet i grønt hefte
 - b. tilleggskompenserer med et målsatt høyere tjenestetilbud
 - c. tar hensyn til utgiftslettelser som ulik arbeidsgiveravgift gir kommunen
 - d. graderes etter nivået på distriktsindeksen
9. Strukturkriteriet bør ikke innføres.
 - a. Mange kommuner er pr 2017 ufrivillig små også grunnet nabokommuners manglende beslutninger og tidkrevende vurderinger om retningsvalg ved kommunesammenslutninger.
 - b. Det stimulerer ikke sammenslåing av større bynære kommuner og kommuner som deler opp urbaniserte områder.
 - c. Kriteriet rammer kommuner som slår seg sammen, men ikke oppnår over 35000 innbyggere. Kriteriet bør bare brukes på små kommuner under f.eks 5000 innbyggere.
 - d. Sekundært bør grenseverdien i strukturkriteriet for å oppnå fullt basistilskudd, settes så lavt som mulig.
10. Ny delkostnadsnøkkel for landbruk.
Selv om ny nøkkel har god forklaringskraft for snittet av kommuner der de fleste ikke har mye landbruk, slår den uheldig ut for Re som er en utpreget landbrukskommune. Det bør

finnes variabler som korrelerer for de typiske landbrukskommuner. Re har relativt lite totalareal pr innbygger, men stor andel dyrket. Dyrket areal bør dermed inngå. Subsidiert bør det kunne gis skjønnsmidler til formålet.

11. Kostnadsnøkkel for psykisk utviklingshemmede 16 år og over.

Kostnadsnøkkel bør opprettholde sin opprinnelige vekt og ikke nedvektes. Re har et behov etter denne indeksen som er 38 % over landsgjennomsnittet. Inntekten brukes til en gruppe med stort tjenestebehov, og de fleste brukerne mottar likevel tjenester under grensen på ca 1,1 mill.kr for å få tilskudd som ressurskrevende tjeneste. Sekundært må toppfinansieringsordningen få betydelig senket terskel for tilskudd eller må bortfall kompenseres med skjønnsmidler fullt ut.

12. Trekkordning for elever i private og statlige skoler.

Ordningen må endres i retning av mye lavere trekk pr elev eller differensieres etter skolestruktur. Re som mellomstor kommune med 10 % av elevene i private skoler, kan ikke ta ut besparelser i driften tilsvarende trekket. Det fører til færre elever i allerede små klasser. Sekundært må det dekkes opp med skjønnsmidler.

13. Delkostnadsnøkkel for barnevern fanger ikke opp store avvik i enkeltkommuner.

Nøkklene gir Re kommune 1,65 mill.kr i merinntekt, mens merutgiften iht snittet i Vestfold er på 11,5 mill.kr. Barnevernstiltak utenfor familien er besluttet av en domstol i fylket og bør ikke belastes tilfeldig den kommune hvis barnevern avdekker forholdene, når barna nylig har flyttet inn i kommunen. Flyttemønster tilsier at utgiftene bør dekkes av kommunerammen før midler fordeles etter inntektssystemet. Sekundært må det dekkes av skjønnsmidler.

14. Andre forhold som ikke dekkes opp av kostnadsnøkler.

Kommuner med mange middelalderkirker og listeførte kirker i forhold til sitt folketall bør kompenseres for dette. Primært bør det finansieres av staten særskilt, da den type bevaringshensyn ikke kan betraktes som ordinær drift av den norske kirke.